

Arrest

nr. 112 249 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. GOVAERTS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 november 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 november 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 maart 2013.

1.3. Op 30 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1987 in het dorp Sahib Zadgan in de regio Hakimabad van het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie.

Op 26 mei 2007 huwde u met een meisje van Pirakhel en ook in 2007 begon u te werken als leraar op de school Wazir Jihadi Lycee. U heeft drie zonen en een dochter. Uw schoonvader, S.(...) F.(...) P.(...), was kolonel van de politie en werkte als directeur mensenrechten in het districtscentrum van Khogyani. Zijn broer, S.(...) A.(...) P.(...), was presentator van het komische programma "Khanda pa sapoo kee" op de nationale TV van Nangarhar. Beiden werden omwille van hun werk bedreigd door de taliban, maar zetten hun professionele activiteiten verder. In 2011 werd uw schoonbroer S.(...) vermoord, u vermoedt door de taliban omdat zijn vader zijn werk niet stop zette.

Op een nacht in juni 2012 deden taliban een inval in het huis van S.(...) A.(...) P.(...) in Pirakhel. Hij verstopte zich en zijn vrouw kon de taliban afschepen. Intussen belde S.(...) A.(...) P.(...) zijn broer. Het was nacht dus kon S.(...) F.(...) P.(...) op dat moment niet komen. De taliban bij S.(...) A.(...) dropen af, maar S.(...) F.(...) wilde toch de volgende morgen naar Pirakhel gaan om met de dorpingen te praten over waarom ze S.(...) A.(...) niet hadden geholpen. S.(...) A.(...) raadde hem af te komen omdat S.(...) F.(...) immers zelf ook bedreigingen had gekregen. Hij ging toch en nam zijn zoon en zijn vrouw mee in de auto. S.(...) F.(...) had een handwapen en zijn zoon een Kalasnikov. Ze kwamen naar uw huis en vroegen ook u mee. U stapte in en jullie reden naar Pirakhel. Voor jullie bij het dorp kwamen moesten jullie een rivier over. Bij het oversteken van de rivier zag u drie gewapende mannen op de andere oever. Jullie wilden om hen heen wandelen, maar ze volgden. Uw schoonvader vroeg wie ze waren en ze riepen terug dat ze geen zaken met jullie hadden en dat jullie konden doorwandelen. Even later openden zij echter het vuur. In het vuurgevecht werden de drie mannen gedood en geraakte uw schoonvader gewond. Bleek dat de drie mannen taliban waren. U nam het pistool van uw schoonvader en liep terug naar de auto. U zag een taxichauffeur bij zijn auto staan en riep om hulp, maar die reed weg. Jullie laadden uw schoonvader in de auto en reden hem naar het ziekenhuis in Kaga en vervolgens werd hij overgebracht naar Jalalabad en jullie gingen mee. De gouverneur kwam uw schoonvader daar bezoeken en er werd besloten dat hij best naar het ziekenhuis in Bagram kon worden overgebracht. U ging met hem mee naar Bagram en bleef daar vier dagen. Op de tweede dag belde u naar huis en uw broer vertelde u dat het gerucht de ronde deed dat het u was die de taliban had vermoord want men had u met het wapen gezien en een van de taliban was van een dorp op een half uur van u vandaan, Salim Chinar. U zei dat dit serieus was en dat u het land zou moeten verlaten. Toen u na vier dagen terugkeerde naar Jalalabad had uw schoonbroer al een smokkelaar gevonden. U bleef een nacht bij een verwant van uw schoonvader die ook bij de veiligheidsdiensten werkte en de volgende dag begon u uw reis naar België via Iran, Turkije, Griekenland en Italië. Op 6 november 2012 kwam u hier aan en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Na het incident verhuisde uw schoonvader met zijn gezin naar het districtscentrum voor de veiligheid. In februari 2013 werd een neef van u gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van de taliban. Die neef had u voordien al eens gevraagd de banden met uw schoonvader te verbreken. In maart 2013 stuurde uw vader uw vrouw en vier kinderen naar uw schoonvader omwille van de veiligheid. De taliban waren namelijk naar uw huis geweest op zoek naar u en dreigden daarbij uw gezin kwaad te doen als ze u niet te pakken kregen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: een verslag van het district over het incident, uw taskara, het diploma van 2 jaar lerarenopleiding, aanvraag voor diploma, bevestiging middelbaar diploma, certificaat 12e graad, certificaat deelname aan workshop, certificaat training, certificaat lerarenopleiding, 9 foto's, 2 telefoonnummers, 2 omslagen en een USB-stick met daarop nieuwsberichten over het incident en enkele foto's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Op zich trekt het CGVS uw familiebanden met de politiekolonel S.(...) F.(...) P.(...) en de presentator S.(...) A.(...) P.(...) niet in twijfel, evenmin als de incidenten waarbij de taliban het huis van S.(...) A.(...) binnenvielen en waarbij S.(...) F.(...) verwond werd. De cruciale kwestie is echter uw plaats in deze gebeurtenissen. U beweert immers betrokken te zijn geweest bij het bewuste vuurgevecht waarbij drie taliban omkwamen en daardoor verdacht te zijn geworden van de dood van die drie taliban. Het was deze verdenking die u ertoe verplichtte Afghanistan te ontvluchten. Uw link met bovengenoemde gebeurtenissen is echter allerm minst vanzelfsprekend en wel omwille van de volgende redenen.

Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u überhaupt bij deze trip naar Pirakhel aanwezig zou zijn. Er waren immers duidelijke indicaties dat de mogelijkheid van gevaar bestond: uw schoonvader was zelf

al bedreigd door de taliban (zie Gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2013, p. 12) en trok nu naar een regio waar – en dat wist hij – de taliban die nacht actief waren geweest en dus mogelijks nog aanwezig waren (zie CGVS p. 11, 12, 16). Als kolonel bij de politie moet hij zeker hebben ingezien dat de situatie op zijn minst onvoorspelbaar en misschien zelfs gevaarlijk was. Zijn broer had hem trouwens afgeraden te komen, precies omwille van het risico (zie CGVS p. 16). Uw schoonvader besloot toch te gaan en wel zonder politie-escorte (zie CGVS p. 12, 16). Hij hield klaarblijkelijk toch rekening met een potentiële dreiging want zelf was hij gewapend en hij nam ook zijn zoon mee die een aanvalswapen bij zich droeg. Tot hier is dit relaas aannemelijk. Het is echter niet geloofwaardig dat hij naast zijn wapen en zijn zoon met Kalasnikov ook zijn vrouw meeneemt en daarna nog zijn schoonzoon oppikt die leraar is (zie CGVS p. 12, 16). Dit strookt volstrekt niet met het risicovolle karakter van de onderneming en het is ook helemaal niet duidelijk waarom uw schoonvader uw schoonmoeder en u erbij wilde hebben. Uw aanwezigheid bij het vuurgevecht is dusdanig onlogisch dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Hierbij kan nog vermeld worden dat de nieuwsberichten op uw USB-stick evenzeer geen melding maken van uw aanwezigheid (zie CGVS, p. 11).

Ten tweede is het allerm minst duidelijk waarom men per sé u de schuld van de dood van die drie taliban in de schoenen zou schuiven. U argumenteerde dat getuigen u met het wapen zagen rondlopen dat u van uw schoonvader had genomen nadat hij gewond geraakte (zie CGVS p. 13, 15), waardoor ze zouden kunnen denken dat u de taliban had gedood. Anderzijds geeft u zelf toe dat men ook uw schoonbroer en uw schoonvader moet hebben gezien (zie CGVS p. 18). Uw schoonbroer droeg een opvallend wapen, zijn kalashnikov, en had een militair vest aan, zodat men toch eerder zou denken dat hij die drie mannen zou hebben gedood (zie CGVS p. 12, 15). Van uw schoonvader moet het trouwens geweten zijn geweest dat hij bij de politie werkte (zie CGVS p. 5, 16), zodat men opnieuw toch eerder zou denken dat hij de taliban doodde dan zijn leraar-schoonzoon (zie CGVS p. 8, 9).

Ook suggereerde u dat men de schuld op u stak omdat een van de drie taliban in Salim Chinar woonde, een dorp in uw buurt op zo'n 30 minuten, waardoor men misschien de link met u legde (zie CGVS p. 15). Een van de taliban mocht dan wel van Salim Chinar komen, de twee anderen kwamen van Pirakhel (zie CGVS p. 15), de plaats waar het vuurgevecht plaats had (zie CGVS p. 11, 13) en de plaats van waar uw schoonfamilie afkomstig was (zie CGVS p. 4, 6, 7). Wederom zou het veel logischer zijn dat men uw schoonvader en schoonbroer als de daders zou beschouwen. Dat waren immers mannen die men daar kende en van wie men wist dat ze met de autoriteiten werkten en dus tegen de taliban waren gekant. In de plaats verdacht men u, een leraar van een heel ander dorp. Dit is vanzelfsprekend niet logisch.

Het valt ook op dat de verdenking blijkbaar enkel en alleen op u viel, want terwijl u verklaarde geen andere keuze te hebben dan het land te verlaten, volstond het voor uw schoonvader om naar het districtscentrum te verhuizen (zie CGVS p. 5). Het is opnieuw helemaal niet logisch dat de evidente verdachten blijkbaar wel nog een toekomst in Afghanistan zien terwijl u, wiens schuld aan de dood van die drie taliban niet vanzelfsprekend is, moet wegvlugten.

Ten derde is het vreemd dat u uw land en uw familie verliet op basis van een enkel telefoongesprek met uw broer (zie CGVS p. 15, 17). Op uw tweede dag in Bagram vertelde uw broer u van het gerucht en hierna besloot u te vertrekken (zie CGVS p. 17). U bleef daarna nog twee dagen in Bagram, keerde dan voor een dag terug naar Jalalabad en de volgende dag begon u uw reis naar België (zie CGVS p. 14). Dit zou eventueel aannemelijk kunnen zijn moest er sprake zijn geweest van een duidelijk en gestoffeerd voornemen van de taliban om u te vermoorden. De enige aanwijzing die u had dat u gevaar liep was echter een gerucht dat uw broer had opgevangen en waarvan u zelfs niet kan zeggen van wie hij het hoorde (zie CGVS p. 15).

Het is heel bevreemdend dat u niet de moeite deed om dit verder uit te zoeken voor u zo'n belangrijke beslissing nam. U had de tijd om dit te doen: u zat immers redelijk veilig in Jalalabad en kon blijkbaar gebruik maken van de connecties van uw schoonvader bij de veiligheidsdiensten, want u verbleef ook bij een werknemer van deze diensten (zie CGVS p. 14). Het is niet aannemelijk dat de taliban u daar op korte termijn hadden kunnen treffen. U had ook de nodige connecties om meer informatie te achterhalen: uw vader was mullah in uw dorp (zie CGVS p. 3) en via uw schoonfamilie had u connecties tot zelfs bij de gouverneur van Nangarhar (zie CGVS p. 14). Deze connecties zouden u zeker hebben kunnen helpen erachter te komen of u nu werkelijk gevaar liep. Men had toch in ieder geval van u kunnen verwachten dat u even afwachtte om te zien of de taliban inderdaad naar u op zoek gingen.

Ten slotte is het vreemd dat uw gezin nog in Afghanistan verblijft, hoewel u stelde dat de taliban hen expliciet bedreigden (zie CGVS p. 8). Uw vrouw en kinderen verhuisden nu naar uw schoonvader, maar uw vader en broers wonen nog steeds in Sahib Zadgan (zie CGVS p. 3, 7, 8). Mocht er effectief geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat er voor uw vrouw en kinderen een meer veilige haven zou worden gezocht daar het voor de taliban, die toch over een uitgebreid netwerk beschikken, geen al te groot probleem kan zijn hen daar op te sporen mochten

ze u daadwerkelijk schade hebben willen berokkenen, een gegeven waar jullie zich maar al te zeer bewust van moeten zijn geweest.

Wat uw job als leraar betreft moet volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat zowel u als uw vader dit al jaren deden zonder daarmee in problemen te zijn beland (zie CGVS p. 3, 8). Het EASO-rapport over Afghanistan stelt trouwens dat, terwijl scholen en onderwijs soms betrokken geraken in andere conflicten, onderwijs op zich gewoonlijk niet gevisieerd wordt door de taliban (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan, p. 82, 83). Er is dus geen reden aan te nemen dat uw werk een risico vormt.

Ten slotte kan nog even worden stilgestaan bij uw vermelding dat uw neef banden heeft met de taliban. Hij zou u soms onder druk zetten om uw banden met uw schoonvader te verbreken (zie CGVS p. 9). U gaf echter niet aan vanwege uw neef bedreigd te worden en bovendien kan dit probleem niet zo ernstig zijn aangezien u al sinds 2007 bent getrouwd (zie CGVS p. 4) en in die periode nooit hebt moeten vluchten of onderduiken. De bewuste neef zit momenteel trouwens in de gevangenis (zie CGVS p. 9).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde ondersteunen uw identiteit, uw studies, uw werk, de inval in het huis van S.(...) A.(...) P.(...) en de verwonding van S.(...) F.(...) P.(...), allen zaken die op zich niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. Genoemde documenten kunnen echter niet uw betrokkenheid aantonen. Wat de beide door u gegeven telefoonnummers betreft moet erop gewezen worden dat dit nummers van mensen zijn die u zelf aanbracht en dat het voor het CGVS onmogelijk is na te gaan wie dit zijn en wat hun bedoelingen zijn om zo de betrouwbaarheid te kunnen inschatten. Het document van het districtscentrum heeft slechts bewijswaarde in zoverre het kadert in een coherent en geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is (zie CGVS, p. 11, 12). Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U verklaarde afkomstig te zijn van het district Khogyani in de provincie Nangarhar, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS echter dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U genoot in Afghanistan immers een degelijke opleiding (zie CGVS p. 8) en u hebt enige werkervaring als leraar (zie CGVS p. 8, 9). Ook beheerst u beide landstalen (zie CGVS p. 8). Verder toonde u ook aanzienlijk initiatief en ondernemingsvermogen door uw komst naar Europa en door aanvragen te doen voor een studie in India (zie CGVS p. 8). Ten slotte bleek ook uit uw gehoor dat de connecties van uw schoonfamilie u zeker zouden kunnen helpen u in Jalalabad te vestigen (zie CGVS p. 6, 14). In casu dient dus de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans

om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak. Hij stelt dat de bewijslast niet zo ver gaat dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden en dat het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Daarnaast betwist verzoeker dat hij in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op de bouwen in de stad Jalalabad. Als plattelandsleraar kan hij geen les geven in de stad, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de connecties die hij heeft via zijn schoonvader niet zo ver reiken dat hij een veilig leven zou kunnen opbouwen in Jalalabad. Als de taliban hem zoekt, zullen ze hem daar volgens verzoeker ook vinden. Tevens betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het in Jalalabad relatief veilig en rustig is. Hij wijst erop dat er in Jalalabad nog regelmatig aanslagen gebeuren. Zo was er recent nog een aanslag op het Rode Kruis.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's van verzoekers schoonvader en van zijn kinderen, een e-mail van verzoekers raadsman aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12 april 2013, een e-mail van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 28 mei 2013, verwijzingen naar nieuwsberichten, het artikel "Afghanistan: Red Cross office in Jalalabad attacked" van BBC News van 29 mei 2013, het artikel "Nangarhar experiences growing insecurity, lawlessness: Residents." van Pajwok Afghan News van 9 juni 2013, het artikel "Kidnapped RTA cameraman rescued" van Pajwok Afghan News van 5 juni 2013, het artikel "Disabled urge ICRC to resume work" van Pajwok Afghan News van 2 juni 2013 en het artikel "7 killed in Nangarhar, Kunduz attacks" van Pajwok Afghan News van 1 juni 2013.

2.3. Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft een foto van het lijk van zijn broer, die door de taliban zou zijn vermoord, een dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarin deze stukken aan verzoeker werden verzonden.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn familiebanden met de politiekolonel S.F.P. en de presentator S.A.P. niet in twijfel worden getrokken, net zo min als de incidenten waarbij de taliban het huis van S.A. binnenvielen en waarbij S.F. verwond werd doch aan zijn betrokkenheid bij het bewuste vuurgevecht waarbij drie taliban omkwamen geen geloof kan worden gehecht daar (1) het gelet op het risicovolle karakter van de onderneming niet geloofwaardig is dat verzoekers schoonvader naast zijn wapen en zijn zoon met Kalasjnikov ook zijn vrouw meeneemt naar Pirakhel en daarna nog zijn schoonzoon oppikt die leraar is, en de nieuwsberichten op de door verzoeker bijgebrachte USB-stick evenzeer geen melding maken van zijn aanwezigheid, (2) het allerminst duidelijk is waarom men per sé verzoeker de schuld van de dood van de drie taliban in de schoenen zou schuiven vermits hij toegeeft dat men ook zijn schoonvader, van wie

moet geweten zijn geweest dat hij bij de politie werkte, en zijn schoonbroer, die een opvallend wapen – zijn Kalasjnikov – droeg en een militair vest aanhad, moet hebben gezien zodat men toch eerder zou denken dat een van hen de drie taliban zou hebben gedood, temeer twee van de taliban van Pirakhel kwamen, de plaats waar het vuurgevecht plaats had en van waar zijn schoonfamilie afkomstig was zodat men zijn schoonvader en schoonbroer daar kende en men wist dat ze met de autoriteiten werkten en dus tegen de taliban waren gekant, (3) het helemaal niet logisch is dat de evidente verdachten blijkbaar wel nog een toekomst in Afghanistan zien terwijl verzoeker, wiens schuld aan de dood van de drie taliban niet vanzelfsprekend is, moet wegvlugten, (4) het vreemd is dat hij zijn land en zijn familie verliet op basis van een enkel telefoongesprek met zijn broer, die een gerucht had opgevangen en waarvan verzoeker zelfs niet kan zeggen van wie hij het hoorde, en het heel bevreemdend is dat hij niet de moeite deed om dit verder uit te zoeken voor hij zo'n belangrijke beslissing nam terwijl hij hiertoe nochtans de tijd had vermits hij redelijk veilig in Jalalabad zat en hij bovendien de nodige connecties had om meer informatie te achterhalen en (5) het vreemd is dat zijn gezin nog in Afghanistan verblijft hoewel hij stelde dat de taliban hen expliciet bedreigden, (ii) er geen reden is om aan te nemen dat zijn werk als leraar een risico vormt, zoals wordt toegelicht, (iii) hij vermeldde dat zijn neef banden heeft met de taliban en dat hij hem soms onder druk zou zetten om zijn banden met zijn schoonvader te verbreken doch hij aangaf niet vanwege zijn neef bedreigd te worden, dit probleem bovendien niet zo ernstig moet zijn aangezien hij al sinds 2007 gehuwd is en in die periode nooit heeft moeten vluchten of onderduiken en de bewuste neef momenteel trouwens in de gevangenis zit, (iv) de door hem voorgelegde documenten zijn identiteit, zijn studies, zijn werk, de inval in het huis van S.A.P. en de verwonding van S.F.P. ondersteunen, allen zaken die niet in twijfel worden getrokken, doch zijn betrokkenheid niet kunnen aantonen, de door hem gegeven telefoonnummers van mensen zijn die hij zelf aanbracht en het onmogelijk is na te gaan wie dit zijn en wat hun bedoelingen zijn om zo de betrouwbaarheid te kunnen inschatten en het document van het districtscentrum slechts bewijswaarde heeft in zoverre het kadert in een coherent en geloofwaardig relaas, wat niet het geval is, temeer Afgaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en de identiteit van een Afgaanse asielaanvraag en (v) hij in de mogelijkheid verkeer een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielaanvraag. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker aanvoert dat de bewijslast niet zo ver gaat dat de asielaanvraag moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden en dat het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielaanvraag aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Zo besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid bij het bewuste vuurgevecht waarbij drie taliban omkwamen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Met de argumentatie dat het bestaan van potentieel gevaar zijn aanwezigheid allerminst uitsluit, komt verzoeker immers niet verder dan het tegenspreken van de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u überhaupt bij deze trip naar Pirakhel aanwezig zou zijn. Er waren immers duidelijke indicaties dat de mogelijkheid van gevaar bestond: uw schoonvader was zelf al bedreigd door de taliban (zie Gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2013, p. 12) en trok nu naar een regio waar – en dat wist hij – de taliban die nacht actief waren geweest en dus mogelijks nog aanwezig waren (zie CGVS p. 11, 12, 16). Als kolonel bij de politie moet hij zeker hebben ingezien dat de situatie op zijn minst onvoorspelbaar en misschien zelfs gevaarlijk was. Zijn broer had hem trouwens afgeraden te komen, precies omwille van het risico (zie CGVS p. 16). Uw schoonvader besloot toch te gaan en wel zonder politie-escorte (zie CGVS p. 12, 16). Hij hield klaarblijkelijk toch rekening met een potentiële dreiging want zelf was hij gewapend en hij nam ook zijn zoon mee die een aanvalswapen bij zich droeg. Tot hier is dit relaas aannemelijk. Het is echter niet geloofwaardig dat hij naast zijn wapen en zijn zoon met Kalasnikov ook zijn vrouw meeneemt en daarna nog zijn schoonzoon oppikt die leraar is (zie CGVS p. 12, 16). Dit strookt volstrekt niet met het risicovolle karakter van de onderneming en het is ook helemaal niet duidelijk waarom uw schoonvader uw schoonmoeder en u erbij wilde hebben. Uw aanwezigheid bij het vuurgevecht is dusdanig onlogisch dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Hierbij kan nog vermeld worden dat de nieuwsberichten op uw USB-stick evenzeer geen melding maken van uw aanwezigheid (zie CGVS, p. 11).”,* waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het allerminst duidelijk is waarom men de schuld van de dood van de drie taliban in zijn schoenen wilde schuiven. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld dat zijn schoonbroer een militair vest droeg. Het waren de taliban die een militair vest droegen, verduidelijkt verzoeker, die hieraan toevoegt dat hijzelf eveneens een Kalasnikov droeg. Deze beweringen vallen echter allerminst te rijmen met verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in het gehoorverslag als volgt: *“(…) Mijn schoonvader was gewapend. Hij had een pistool en een wapen bij en mijn schoonbroer ook, een wapen en militair vest met extra's. (...) Eerst vuurden ze op mijn schoonvader. Hij werd niet geraakt. Dan draaide hij zich naar mij, want ik bedekte mij met een sjaal, misschien dacht hij dat ik ook een wapen droeg. Hij draaide zich naar mij om op mij te schieten. Mijn schoonvader schoot op hem. Mijn schoonvader droeg een Amerikaans pistool. Het heeft misschien 15 of 17 kogels. Hij schoot de man met het grote wapen neer. (...) De andere twee werden gedood door mijn schoonbroer. Ze wisten niet dat hij volgde. De drie werden gedood. Op dat moment riep mijn schoonvader dat ik moest rechtstaan. Ik stond recht en nam het wapen van mijn schoonvader. Ik liep naar waar we de auto parkeerde. Ik zag daar een taxichauffeur staan. Hij keek naar wat er was gebeurd. Ik vroeg hem om hulp voor mijn schoonvader, maar hij liep gewoon weg. (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift tijdens het vuurgevecht zelf geen wapen droeg, dat de drie taliban werden gedood door zijn schoonvader en zijn schoonbroer, dat verzoeker pas na het vuurgevecht het wapen van zijn schoonvader, die gewond was geraakt, heeft opgenomen en dat een taxichauffeur getuige was van het incident. Verzoeker slaagt er dan ook niet in te overtuigen waar hij beweert dat men hem ervan verdenkt de drie taliban te hebben gedood omdat hij na het incident gezien is met het wapen dat hij van zijn schoonvader had genomen nadat deze gewond raakte. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk *“Ik was daar niet alleen. Als ze mij hebben gezien, moeten ze mijn schoonbroer en schoonvader ook gezien”* (administratief dossier, stuk 4, p. 18). De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet in het minst plausibel dat de verdenking enkel op verzoeker viel en niet op de meer evidente verdachten, met name zijn schoonvader, van wie moet geweten zijn geweest dat hij bij de politie werkte, en zijn schoonbroer, die een opvallend wapen – zijn Kalasnikov – droeg en een militair vest aanhad. Dit

klemt des te meer daar twee van de taliban van Pirakhel kwamen, de plaats waar het vuurgevecht plaats had en van waar verzoekers schoonfamilie afkomstig was zodat men zijn schoonvader en schoonbroer daar kende en men wist dat ze met de autoriteiten werkten en dus tegen de taliban waren gekant. Dat de derde taliban die werd gedood in een dorp in de buurt van verzoeker woonde doet niets af aan het terechte besluit van de commissaris-generaal dat het, gelet op het voorgaande, logischer zou zijn dat men verzoekers schoonvader en schoonbroer als de daders zou beschouwen.

Waar in de bestreden beslissing verder wordt geoordeeld dat het helemaal niet logisch is dat de evidente verdachten blijkbaar wel nog een toekomst in Afghanistan zien terwijl verzoeker, wiens schuld aan de dood van de drie taliban niet vanzelfsprekend is, beweert geen andere keuze te hebben gehad dan het land te verlaten, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het feit dat zijn schoonvader bij de overheid werkte en op die manier een zekere bescherming genoot en relatief veilig was. Zijn schoonvader kon zich bijgevolg schuilhouden in het politiekantoor in het districtcentrum, waar weinig plaats was en wat voor hem dus geen optie was, aldus verzoeker. Opnieuw stroken deze verklaringen in het verzoekschrift niet met verzoekers gezegden tijdens het gehoor, waar hij verklaarde dat zijn schoonvader na het incident naar het districtcentrum verhuisde. Hem ter verduidelijking expliciet gevraagd of diens familie thans in het districtcentrum woont of echt in het districtshuis, verklaarde verzoeker *“Nee, niet in het huis, maar in het districtcentrum”*. Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn vader na de bedreiging door de taliban, ongeveer 15 à 20 dagen voor verzoekers interview op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verzoekers gezin naar zijn schoonvader stuurde, waar zij nu wonen (administratief dossier, stuk 4, p. 5 en p. 8). De stelling in het verzoekschrift als zou zijn schoonvader relatief veilig zijn omdat hij zich kon schuilhouden in het politiekantoor en hijzelf hier niet terecht kon vindt dan ook niet de minste steun in verzoekers eerdere verklaringen.

Verder meent verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij zijn land verliet op basis van een enkel telefoongesprek met zijn broer. Hij stelt dat hij zijn opties zorgvuldig had afgewogen alvorens te vertrekken en dat ook de buitenlanders met wie hij vier dagen in Bagram verbleef hem aanraadden om te vertrekken. Verzoeker beperkt zich met een dergelijk verweer andermaal tot het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier. Zo leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij onmiddellijk na het gesprek met zijn broer, die hem informeerde over de geruchten dat hij werd gezocht naar aanleiding van het incident, en nog voordat hij de situatie met zijn schoonvader had besproken, had besloten om het land te verlaten (administratief dossier, stuk 4, p. 15 en p. 17). Dat hij zijn opties zorgvuldig had afgewogen alvorens te vertrekken, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt als volgt: *“Ten derde is het vreemd dat u uw land en uw familie verliet op basis van een enkel telefoongesprek met uw broer (zie CGVS p. 15, 17). Op uw tweede dag in Bagram vertelde uw broer u van het gerucht en hierna besloot u te vertrekken (zie CGVS p. 17). U bleef daarna nog twee dagen in Bagram, keerde dan voor een dag terug naar Jalalabad en de volgende dag begon u uw reis naar België (zie CGVS p. 14). Dit zou eventueel aannemelijk kunnen zijn moest er sprake zijn geweest van een duidelijk en gestoffeerd voornemen van de taliban om u te vermoorden. De enige aanwijzing die u had dat u gevaar liep was echter een gerucht dat uw broer had opgevangen en waarvan u zelfs niet kan zeggen van wie hij het hoorde (zie CGVS p. 15).*

Het is heel bevreemdend dat u niet de moeite deed om dit verder uit te zoeken voor u zo'n belangrijke beslissing nam. U had de tijd om dit te doen: u zat immers redelijk veilig in Jalalabad en kon blijkbaar gebruik maken van de connecties van uw schoonvader bij de veiligheidsdiensten, want u verbleef ook bij een werknemer van deze diensten (zie CGVS p. 14). Het is niet aannemelijk dat de taliban u daar op korte termijn hadden kunnen treffen. U had ook de nodige connecties om meer informatie te achterhalen: uw vader was mullah in uw dorp (zie CGVS p. 3) en via uw schoonfamilie had u connecties tot zelfs bij de gouverneur van Nangarhar (zie CGVS p. 14). Deze connecties zouden u zeker hebben kunnen helpen erachter te komen of u nu werkelijk gevaar liep. Men had toch in ieder geval van u kunnen verwachten dat u even afwachtte om te zien of de taliban inderdaad naar u op zoek gingen.”

Met de uitleg dat een reis naar vanuit Afghanistan naar Europa voor een vrouw en vier jonge kinderen niet zonder risico's is en dat zij bovendien niet genoeg geld hebben om zo'n reis te financieren, brengt verzoeker tot slot geen valabele verklaring bij voor het gegeven dat zijn gezin thans nog steeds bij zijn schoonvader in Afghanistan verblijft en daar blijkbaar geen problemen ondervindt, hoewel hij verklaarde dat de taliban hen expliciet bedreigden. Indien verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten, kan

er nochtans in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat er voor verzoekers vrouw en kinderen een veiliger onderkomen zou worden gezocht daar het voor de taliban geen al te groot probleem kan zijn om hen bij verzoekers schoonvader op te sporen zo zij hen daadwerkelijk schade zouden willen berokkenen.

2.7. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekers werk als leraar een risico vormt. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de uiteenzetting dat hij aanvankelijk aan meisjes les gaf, wat sterk tegen de zin van de taliban is, en dat hij daarom naar Jalalabad is gegaan om een licentie te bekomen om ook aan jongens les te kunnen geven, meent de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te kunnen ontkrachten.

2.8. Tot slot wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker weliswaar vermeldde dat zijn neef banden heeft met de taliban en dat hij hem soms onder druk zou zetten om zijn banden met zijn schoonvader te verbreken doch hij aangaf niet vanwege zijn neef bedreigd te worden, dat dit probleem bovendien niet zo ernstig moet zijn aangezien hij al sinds 2007 gehuwd is en hij in die periode nooit heeft moeten vluchten of onderduiken en dat de bewuste neef momenteel trouwens in de gevangenis zit. Tegen dit onderdeel van de motivering wordt in voorliggend verzoekschrift geen verweer gevoerd zodat deze motieven onverminderd overeind blijven.

2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met het document van het districtscentrum en slechts in algemene bewoordingen stelt dat het aan het document weinig waarde kan worden gehecht gezien de hoge graad van corruptie die er in Afghanistan zou bestaan doch nalaat het neergelegde stuk in concreto op haar bewijswaarde te onderzoeken. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat het document van het districtshuis, waarin het incident en het feit dat verzoeker bedreigd werd wordt bevestigd, door zijn schoonvader werd geschreven (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Dienvolgens kan dit document bezwaarlijk worden aanvaard als objectief bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolging. Dat zijn schoonvader sterk tegen corruptie gekant is, zoals verzoeker nog aanhaalt in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met inbegrip van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto's, niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de ter zitting neergelegde foto kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Daargelaten het feit dat de familieband tussen verzoeker en de overleden persoon op generlei wijze kan worden vastgesteld, zegt de foto niets over de omstandigheden waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. De foto kan dan ook allerminst worden aanvaard als objectief bewijs van verzoekers bewering als zou zijn broer eind augustus 2013 zijn vermoord door dezelfde talibanleden die hem bedreigden en die zijn vlucht uit Afghanistan noodzakelijk maakten.

De ter zitting bijgebrachte dreigbrief is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en dit stuk derhalve niet in overweging wordt genomen.

De enveloppe is niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers vluchtmotieven.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.11.2.1. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering en betoogt dat hij als plattelandsleraar geen les kan geven in de stad en dat de connecties die hij heeft via zijn schoonvader niet zo ver reiken dat hij een veilig leven zou kunnen opbouwen in Jalalabad. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde jongeman, die een degelijke opleiding genoot in Afghanistan, die werkervaring heeft als leraar en die beide landstalen beheerst niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie, en er aldus met zijn gezin een nieuw leven op te bouwen. Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker als 'plattelandsleraar' geen les zou kunnen geven in de stad en verzoeker licht dit evenmin toe. Dat de connecties die hij heeft via zijn schoonvader niet zo ver reiken dat hij een veilig leven zou kunnen opbouwen in Jalalabad, kan evenmin worden aangenomen. Verzoeker verklaarde immers dat zowel de gouverneur als de politiechef van de provincie zijn schoonvader kwamen bezoeken in het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 4, p. 13-14). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat de broer van zijn schoonvader in Jalalabad werkt en daar twee dagen per week overnacht en dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan een nacht in Jalalabad verbleef, in het huis van een verwant van zijn schoonvader die ook bij de veiligheidsdiensten werkt (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 14). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat de connecties van zijn schoonfamilie hem zeker kunnen helpen om zich in Jalalabad te vestigen.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in

Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.11.2.2. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt onder verwijzing naar de stukken 6 tot 11 gevoegd aan het verzoekschrift dat er in Jalalabad nog regelmatig aanslagen gebeuren.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan en dat criminaliteit er het grootste probleem is. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. Nog volgens dezelfde informatie is de veiligheid in de stad er significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad doch het merendeel ervan wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Overigens zijn er redelijk wat (pogingen tot) zelfmoordaanslagen over de hele provincie, vele zelfmoordenaars werden echter uitgeschakeld of zagen hun bommenvest vroegtijdig ontploffen. Voorts gebeuren er incidenten gelinkt aan het conflict op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt overigens iedere ochtend vrijgemaakt van IED's. Als er willekeurige *victim-operated* IED's ontploffen, dan is dat enkel 's ochtends vroeg, alvorens de weg is gecleared (SRB, p. 22-24). De Raad stelt vast dat uit deze SRB blijkt dat hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, anderzijds evenzeer blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district en dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is en niet alleen het aantal aanslagen maar ook het aantal burgerslachtoffers er relatief laag is.

Uit de door verzoeker aan voorliggend verzoekschrift gevoegde informatie kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De door verzoeker aangehaalde informatie sluit immers aan bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS